Гуляє вогник, тріскає в вугіллі,
І в наші думи річ його жива
Вповзає — так, мов хатні божества
Ведуть розмову з нами на дозвіллі.
Шукаю рим, а ви, мов скам'янілі,
Вдивляєтесь — не в книгу й не в слова,
А в мрії, в те, що в глибині єства,
Що завжди з нами у вечірні хвилі.

Це день твого народження, мій Томе,—
Як добре, що так тихо він погас!
Якби ж і далі вкупі, не окроме,
Нам слухати цей шепіт, поки нас
Закличе кинути усе знайоме,
Всі щирі втіхи нездоланний час!